

Inga Axelsen, oplæg holdt ved Krystalnats arrangementet den 9. november 2007 i Svendborg

Tak fordi jeg som repræsentant for initiativet Amnesti-Nu får mulighed for at fortælle om vores initiativ på denne dag hvor i markerer nazisternes brutale fremfærd overfor jøder i Tyskland.

Jeg er ikke sikker på hvordan jeg skal trække nogle tråde fra grusomhederne i Tyskland for 69 år siden til den måde vi i Danmark fører en ekskluderende behandling af mennesker der er flygtet hertil for at få beskyttelse og hjerterum. Men jeg er sikker på at det kan og bør gøres. Det vil jeg kort vende tilbage til sidst!

Vort initiativ **Amnesti-nu** er godt 1 år gammelt, i den form det fik i september 2006 hvor vi holdt vores første møde på Vesterbro i København. Initiativet har drejet sig om de omkring 800 afviste asylansøgere – hvoraf cirka 200 er børn og unge – som har opholdt sig i danske asylcentre i mere end tre år. De 800 mennesker som Anders Fogh i morges i DR1 sagde at det er dem vi nu skal sikre bliver sendt tilbage til de lande/hjemegne de er flygtet fra.

Det mener vi ikke og det har vort initiativ drejet sig om!!

Vi er 10 kvinder – og initiativet har hele tiden har bevæget sig ad mindst tre spor:

- 1) Kontakt med de mennesker der opholder sig i asylcentre i de tre lejre der findes omkring København
- 2) Spredning af informationer fra denne kontakt til politikere, journalister, venner og familie
- 3) En underskriftsindsamling

Ad 1. Kontaktpersoner for familier og enkeltpersoner i centrene. Vi har haft vor gang i centrene, nogle af os flere gange om ugen. Vi har deltaget i møder, gået med til møder med politi eller andre myndigheder og vi har etableret støttepersonsordninger for mange andre blandt vore venner og bekendte, som på den måde er kommet ind i lejrene og har fået kendskab til hvad der foregår.

Det betyder, at vi i Amnesti-Nu *ved, hvad vi taler om, når vi siger, at smertegrænsen er nået*, og vi ved at diverse faglige rapporter og undersøgelser om de afviste asylansøgere mistriksel dækker virkeligheden.

Vi kan derfor bekræfte de fund Kjerstin **Kjerstin Almquist** har fra sit arbejde med børn der lider efter at have været udsat for traumatiserende oplevelser, som for eksempel flugt fra krig og vold og deraf følgende ophold i asylcentre. Hun understregede nogle meget centrale ting på Høringen den 27. oktober i Landstingssalen på Christiansborg:

Børn der søger asyl i vores land er vores børn!

Børn der søger asyl er som andre børn. Samme grundlæggende behov. Børn påvirkes af deres livssituation og børn i asylprocesser har samme rettigheder som andre børn.

Der er aldrig en=1 årsag til et problem, problemer opstår i komplicerede processer. Når forældres helbred og omsorgsmuligheder svækkes, forringes børnenes sundhed også meget hurtigt.

Tiden er en afgørende faktor. Børnene klarer det første år som flygtninge relativt godt. Men derefter går det hurtigt ned ad bakke, såfremt de stadig er i asylprocessen. Håb om en sikker fremtid indenfor det første år er derfor essentiel for barnets udvikling, jo længere de er i den usikre asylproces, jo værre.

De skader som børnene påvirkes af i asylprocessen er irreversible når der er gået mere end to år viser Kjerstins undersøgelser, som bygger på årelang erfaring og udforskning.

Kjerstin foreslår: Generel amnesti for alle de børn, unge og forældre, der har ventet en vis tid. Hun siger at mere end 6 måneder skal asylprocessen ikke tage.

Hun afsluttede sit foredrag med at citere John Bowlby der i 1951 sagde: **Et samfund som værdsætter sine børn, tager hånd om børnenes forældre.**

De flygtninge der opholder sig i de danske asylcentre var raske da de kom – eller rettere de var traumatiserede af deres oplevelser og det de var flygtede fra, og det er meget alvorligt – men de var også dybt lettede – endelig i sikkerhed! – og de var stadig mennesker med hele registret af menneskelige følelser og vant til et aktivt liv som alle os andre.

Men efter 3-4-5 år møder vi de selv samme personer i en helt anden udgave. Den enkelte er en skygge af sig selv, og yderligere er de fællesskaber, der har været i centrene, faldet fra hinanden. De resursepersoner – naboer og bedstemorskikkelser - der for eksempel i centrene har været en støtte i forhold til børnene, kan heller ikke mere. ”They are killing us”, som en siger med gråd i stemmen, en som ellers bliver kaldt ” Baba” og regnes som en bedstemor af hele Center Sandholm.

De har alle været mennesker med ressourcer da de kom - parate til at give deres kræfter og udfolde den mangfoldighed af erhvervs erfaringer og uddannelser de er i besiddelse af til fællesskabet i det danske samfund.

Ad 2. Spredning af den viden vi har fået

På et af de arrangementer vi har deltaget i – Danmarks Social Forum - kom tre studerende på cirka 20 år - studerende på Århus universitet - hen til vores oplysningsbod. De havde set en fotoudstilling og der hørt nogle unge kvinder der har opholdt sig i asylcentre rundt omkring i Danmark fortælle om deres manglende Liv, Arrangementet havde Støtteforeningen for flygtninge i fare tilrettelagt. Disse tre 20 årige kvinder sagde at de ikke vidste at man anbragte mennesker i lejre eller centre i årevis i Danmark i 2007. De troede at det var noget der hørte 2. verdenskrig til, de var både rystede over deres egen uvidenhed og over at det forekommer.

Vi fortalte om disse tre studerende til politikerne i ”Integrationsudvalget” - hvor vi i Amnesti-nu havde foretræde den 23. oktober 2007, vi sagde at de som politikere bør spørge sig selv hvordan det kan forekomme. Vi sagde at de skulle forklare os hvordan det kan gå for sig at voksne danske studerende ikke ved om så væsentligt et samfundsforhold. Det bringer minder tilbage til det en hel del tyskere har sagt efter krigen, de vidste ikke at koncentrationslejre og mord og ødelæggelser forekom!

Det har fået os selv til at blive opmærksomme på at de medier vi har for øjeblikket alt for ofte kommer af sted med at viderebringe politikernes forvrængninger og forenklinger, uden at det bliver modsagt klart og tydeligt af journalisterne.

Og som noget måske endnu væsentligere at de skrive medier er så selektive. Vi har skrevet utallige oplæg, læserbreve og kronikker som er sendt til alle aviser i Danmark men det er stort set kun i Politiken, Information og Kristeligt dagblad der har optaget vore indlæg. Og det er jo hovedsagelig hovedstadsaviser. Hvor mange i Svendborg og Århus læser de aviser. Det kan til dels forklare de studerendes uvidenhed?

En ung pige sagde en dag på gaden, imens hun skrev under på en af vore lister, at hun var vældig rasende over at politikere der var medlem af regeringen overfor medierne undsagde en videnskabelig undersøgelse, som netop var blevet offentliggjort af forskere. Hun sagde at man skulle tro at det var løgn, men at det ser ud til at det gamle udsagn fra 1878 stadig lever: **”Hvis det er fakta, så benægter jeg fakta”**

Vi har i det forløbne år oplevet at forskningsresultater udarbejdet af Institut for Folkesundhed, SFI, DSI, SIF om de skadelige virkninger af vores asylpolitik, undsiges eller negligeres af ministre og af regeringspartiernes medlemmer.

Vi fortalte også politikerne i ”Integrationsudvalget” at vi i dette år har lagt mærke til at forskere formentes adgang og tid til fremlæggelser af sammenhænge og helheder i de undersøgelser de har lavet af konsekvenserne af den danske asylpolitik.

Høringen på Christiansborg, som foreningen ”Alle Børns Rettigheder” har tilrettelagt - med dens meget alvorlige anklager mod den danske asylpolitik - blev stort set tiet ihjel af både TV og de skrevne medier. Man skal faktisk være meget fastholdende og lige ud sige **at det passer ikke hvad du siger** om de forherligelser som regeringsmedlemmerne forsøger at komme af sted med, når man er oppe mod dem i TV.

Og dette sættes i relief af de udsagn vi har fået når vi har henvendt os til politikere i forskellige partier, det har vi gjort meget ud af, simpelthen ringet dem op i alle partier og forsøgt at få dem til at støtte vores initiativ og fortælle om vores oplevelser. En politiker fra et af regeringspartierne sagde f.eks. til mig at ja det er skammeligt som mit parti er i lommen på Dansk Folkeparti, men det er den pris vi må betale for at beholde magten. Når vi spørger til den pris det har, lyder der dybe suk, og på spørgsmålet om vi må citere det med navn siger de nej, for det værste er politikere der undsiger deres partitop. Hvad er det for et demokrati vi har når man skal høre på den slags?

Ad 3. Underskriftindsamlingen

Vi har samlet underskrifter ind både over nettet - og via håndbårne lister.

Folk i alle aldre, fra alle egne af landet og med alle slags erhverv har skrevet under.

Vi har været rundt med vores lister, hvor vi i øvrigt er færdedes f.eks. ved grundlovmøder, på festivaler, på vores arbejdspladser – en har samlet ind, når hun alligevel kørte i S-tog - det drejer sig om strækningen Holte - Nørreport, som bestemt ikke kun består af Politikens læsere. Mere end halvdelen af kupeen skriver under, og i myldretiderne fik hun typisk 30 underskrifter på de godt 20 minutter, som turen tager.

Vi oplevede i det år underskriftindsamlingen løb at der er en vilje i befolkningen til en ændret asylpolitik, som al for mange politikere ikke har forstået endnu. De er simpelt hen ikke i overensstemmelse med deres vælgere på dette punkt –

Midt i København kom for eksempel en herre hen til os for at skrive under, han sagde at den danske asylpolitik er ved at gentage den katastrofe som danskere udsatte de tyske flygtningebørn for, da de kom hertil som flygtninge under 2. verdenskrig.

En håndværker på vej hjem fra arbejde stillede sig op i køen af folk der ville skrive under da vi en fredag stod foran Amager Storcenter. Han var så rasende over det forslag som han netop havde hørt Jesper Langballe fremsætte om at børnene der nu

opholder sig i asylcentre kunne blive optaget i gode danske familier. Man ser det for sig sagde han: Gode danske familier. For det første at definere det!! Og dernæst spørger jeg mig selv om vi nu skal gentage de grusomme fejltagelser vi gjorde med børnene fra Grønland!

(Desuden er jeg stærkt i tvivl om. Dansk Folkeparti i det stykke er i overensstemmelse med sine medlemmer, vi har hørt noget andet når vi går rundt).

At der er sket en forræelse på niveauet af den politiske debat - er hvad folk oplever og giver udtryk for over for os på gader og stræder. Tak at i gør en indsats imod det, siger de til os.

Jeg ved som sundhedsplejerske at forslaget om at adskille børn fra deres forældre er en forræelse og at det hvis det blev en realitet kan få uhyggelige konsekvenser for både børnene og deres forældre. Hvad tænker Dansk Folkeparti på? Og hvor længe kan Venstre og Konservative politikere tåle det?

Mange netværker

En af de meget opløftende ting der er sket i det forløbne år er at der er kommet mange flere netværker der arbejder for asyl/amnesti/opholdstilladelse til de flygtninge der er kommet hertil, flygtet fra krig og vold. Vi kender til mindst 30 forskellige netværker! Ja, der er snart en skov af engagerede mennesker udenfor Christiansborg imod regeringens asylpolitik, heldigvis!

Disse grupperinger har deres hjemsteder i forskellige dele af Danmark.

Et gennemgående udtryk i disse initiativer er undren, sorg og skamfuldhed over den hadefulde måde som det snævre politiske flertal i Folketinget indtil nu har besluttet at asylansøgere og flygtninge skal behandles på.

Og dertil kommer en magtesløshed - som muligvis er det allermest alvorlige! En magtesløshed som breder sig over ingen indflydelse at have og som ligger bag netværkernes ønske om forandring.

Disse netværker bakkes jo op af vore mest fremtrædende forfattere, vores berømte filminstruktører, filosoffer, sociologer mv. der også siger fra overfor den førte politik.

Og det allerbedste der er sket i de forløbne år er at vi mødes, de mere etablerede organisationer som Dansk Flygtningehjælp tager for eksempel initiativ til netværksmøder, hvor der udveksles erfaringer og hjælp til hinanden.

Det gør alle vores bestræbelser meget mere effektive og måske er det medvirkende til at nogle af politikeres tone er blevet mere og mere skinger og at andre politikere her i valgkampen lover en anden asylpolitik?

Afslutning

Vi indsamlede 90.454 underskrifter/stemmer, der ligesom os kræver amnesti -- til de afviste asylansøgere, som har været i Danmark mere end tre år. En tredjedel underskrifter på papir, to tredjedele elektroniske som vi har på en CDrom. Vi afleverede dem til Dronningen, til Minister Rikke Hvilshøj og en kopi til Integrationsudvalget.

Vores underskrifter og alle de udsagn og den opbakning vi har fået undervejs repræsenterer et meget stort ønske om amnesti nu til de menneske, der er kommet hertil med håbet om husly og hjerterum.

Vores logo er 8 hjerter – som bekendt er der 9 i den danske rigsvåben – og vi ønsker med de kun 8 hjerter at signalere at vi mener at vi har sat et hjerte overstyr.

Vi havde samme dag vi afleverede underskrifterne til Dronningen foretræde for politikerne i Integrationsudvalget (Udvalget vedrørende Flygtninge, indvandrere og integrationspolitik). Der var 12 deltagere i det møde vi var til hvilket vi har hørt er meget usædvanligt, der plejer kun at være få. Men der var faktisk den 23. oktober 2007 en fra hver parti - bortset fra DF! Vi sagde blandt meget andet: **Se så at få asylpolitikken på plads - genindsæt hjertet hvor det hører hjemme!**

På baggrund af vore erfaringer indsendte vi også et høringssvar til den Grøn bog som der er ved at blive udarbejdet for en fælles asylpolitik for Europa. To af os deltog i en onsdag i november 2007 i fremlæggelse af høringssvarene og havde den glæde at se at vore krav også formuleres af mange andre organisationer og netværk i Europa.

Vores bidrag, som vi vil arbejde videre med, og som I kan læse på vores hjemmeside www.amnesti-Nu.dk er:

- Først og fremmest skal asylansøgere retssikkerhed fastsættes og efterleves hurtig sagsbehandling samt opkvalificering af tolke og sagsbehandlere
- Personlig advokat gennem hele sagsforløbet (side 4)
- Ret til en fast kontaktperson der følger gangen i forløbet
- Indkvartering i almindeligt boligområde (side 5)
- Ret til læge- og/eller psykologhjælp (side 4)
- Ret til sundhedsydelser (side 6)
- Ret til arbejde og uddannelse (side 7)
- Fokus på børn som specielt udsat gruppe (side 7)
- Fokus på kvinder som specielt udsat gruppe:
- Støtte til samarbejde mellem kvindeorganisationer og netværksarbejde (side 9)

Nu hvor underskriftindsamlingen er afsluttet arbejder vi videre med Hvordan det skal lykkes at få skabt en proces hen imod igen at give det ”Kollektive vi” i Danmark et inkluderende indhold?

Et ”Kollektivt vi” der skal skabes i skarp kontrast til regeringens og dens støttepartis **ekskluderende politik** overfor de svageste i samfundet, herunder de afviste asylansøgere.

For de 800 mennesker hvoraf 200 er børn og unge, der har opholdt sig i mere end tre år er udflytning til egen bolig ikke tilstrækkeligt. De må have varigt ophold – de må have en forsikring om ”du er i sikkerhed – det sker aldrig mere” før de med al mulig hjælp, kan bygge sig op som mennesker der kommer over – eller lærer at leve med og overkomme - alle de traumer de har været udsat for og som den danske asylpolitik har medvirket til.

Og for så at vende tilbage til sammenhængen til krystalnatten

Vi må spørge os selv og hinanden hvad det er for tilstande i vores samfund og i hver af os der får os til at agere så indskrænket, hvad er det for en tænkning der slår bag om ryggen på så mange danskere?

Det er en tænkning der er så udgrænsende at medmenneskeligheden forsvinder og kun egne snævre egoistiske hensyn betyder noget. Vore romantiserede selvglade

opfattelse af os selv, bliver den dominerende. Vi har det bedst, hvis vi får lov at være i fred

Alt der kan forstyrre skal fjernes hurtigst muligt.

Det er den slags tænkning og holdninger der giver rum for den ekskluderende asylpolitik og for at Racisme problematikken får så meget plads, også i valgkampen anført af VKO i den islamafobiske retorik. Det er den bevægelse vi gennem de autoritære og overgribende foranstaltninger vi er vidne til gennem – 3 partis drøftelser – og konstant øgende kontrolforanstaltninger og evalueringer i den offentlige sektor – Vi er på vej til en statsform med samme ekskluderende evne og praktik, som den vi oplevede i 30'ernes uhyggeligste mareridt.

Og jeg vil sige at netop denne er grundlaget for det fascistiske samfund – en enhedsopfattelse af den banale og uformulerede gængse opfattelse af vort samfund som det konfliktfrie drømmebillede af nogle historiske brokker

Den samfundsopfattelse der i sin yderste konsekvens førte til de nazistiske excesser

Inga Axelsen

9. november 2007